

ens demanava l'esperéssim un moment, que desseguida sortiria de l'establiment del davant, on l'efectuaria, i no el vèiem més, per què distret, se'n anava per les seves, ¿quantes vegades ens hi havia plantat esperant-lo?

Altra fatalitat tenia, la de deixar-se els bastons per tot arreu on es ficava. No podia ploure sense que li costés la pèrdua d'un paraigües.

Per tal de què les pluges no li sortissin tan cares, va combinar el cordó del paraigües, amb una espècie de vaga escorredora, per on passava la mà, i així, vulgues o no, el malhaurat paraigües, arrossegat, o de bon grat, tornava infaliblement a casa seva.

Era un divendres de quaresma, i dia 13, i plovia a regadoredes: en voleu més?, sí: s'havia atipat de bledes, i bacallà amb prunes i pinyons.

Es trobava de visita, ¿què dic? de *soirée*, en una casa de les que hi llueixen armadures, llances, escuts a les portes, i en l'arxiu hi guarden rancis i arrugats pergamins. Com podeu suposar, gentils Esplaistes, regia encara en la casa el cerimonial vuitcentista. S'hi aplegava allà, lo bo i millor de lo més escollit i selecte. Però, res, aquest dia, per fatalitat, només eren 13. Es feia música: Schubert, Beethoven, Liszt, Straus hi deien la seva. Es recitaven versos tristos de Becquer: i romàntics de Campoamor. Es cantava: la filla de la casa, *Merceditas*, era un *primor* cantant l'imprescindible «Ave Maria» de Gounod, «Si mis versos tuvieran alas» i sobre tot, allò de, «Juré por su honor —callar y sufrir— con llanto de amor... ¡Ai pobre «Don Ernesto! ¡no en feia poca d'estona que callava i sufria! ¡i com es cargolava i recargolava de mal de ventre enxufat dins d'aque'l *sillón* encoixinat del segle XVII

(Continuarà)

ESPORTIVES

FUTBOL

ESPLAIS F. C., 1

VILADEMAT, 0

Començà el partit amb un bon tren per part dels forasters, que als pocs minuts posaren en perill la porta d'en Jané; però